KARİKATÜR

Sandıklar açılınca :

— Bakalım neler çıkacak!..

MODERN HİZMETÇİLER:

Bayan — Bu akşam misafirlerimiz var. Sakın elmaslarını takma.

Hizmetçi — Sizin yalancı elmaslarınızdan ziya benimkiler nazarı dikkati celbeder diye mi korkuyorsunuz?

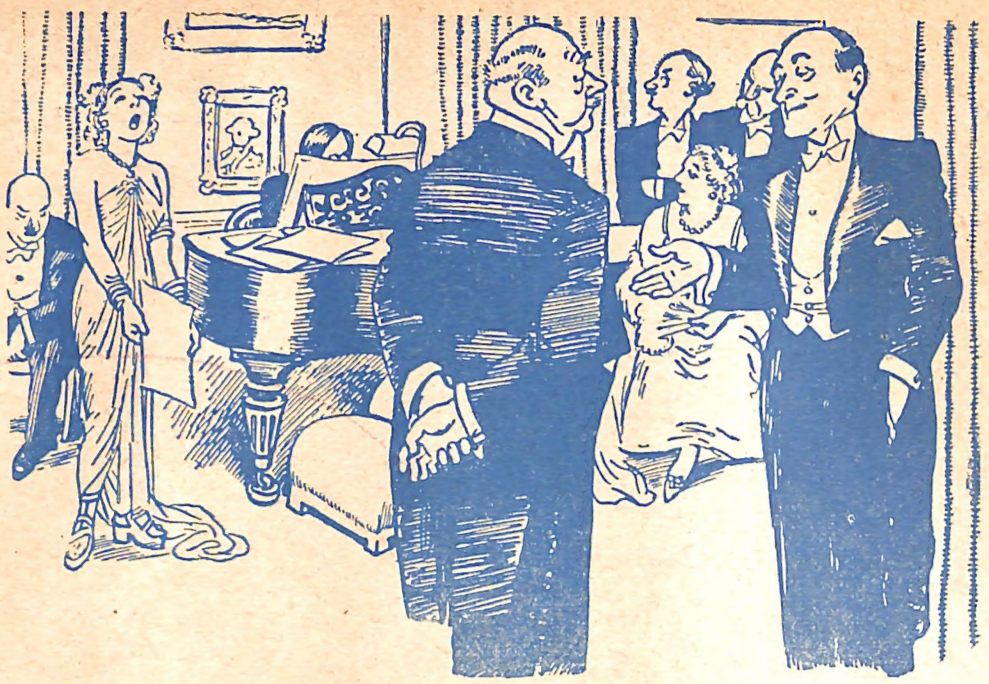

Ev sahibi — Nihayet davetime icabet ettiniz..

Misafir — angariyelerden korkmam!..

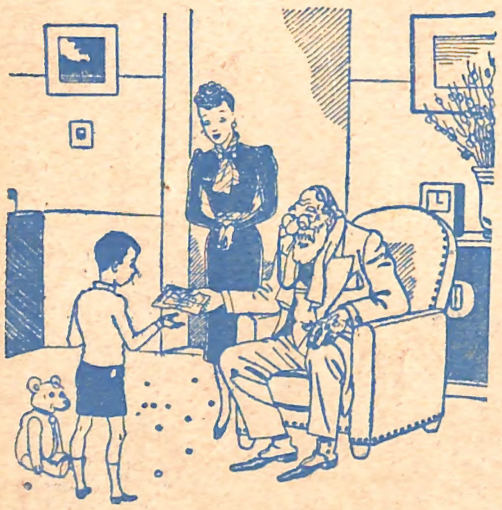

— Yavrum, al şu yüz frangı, büyüdüğün zaman sarfedersin...

— Baba, o zamana kadar bu yüz frangın kıymeti bir frank düşer, en iyisi şimdi sarfedeyim!..

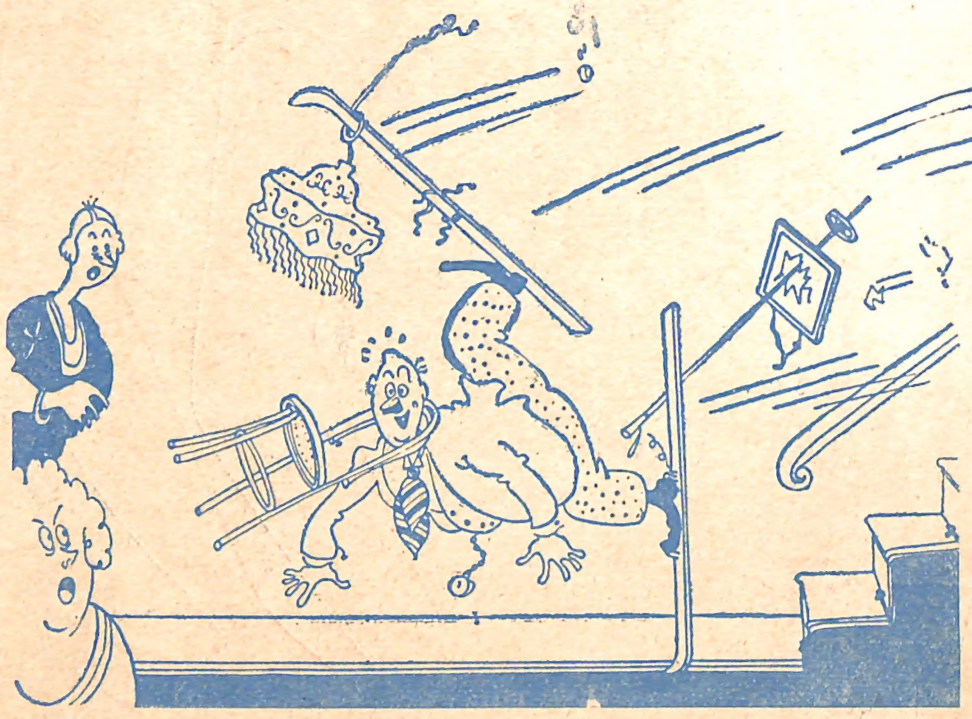

Bay, apartımanın dahilinde Ski dersi alıyor!..

— Kış mevsimini Afrikanın ortasında geçirdik,. Orası okadar hoşumuza gitti ki, modalarını bile benimsedik!..

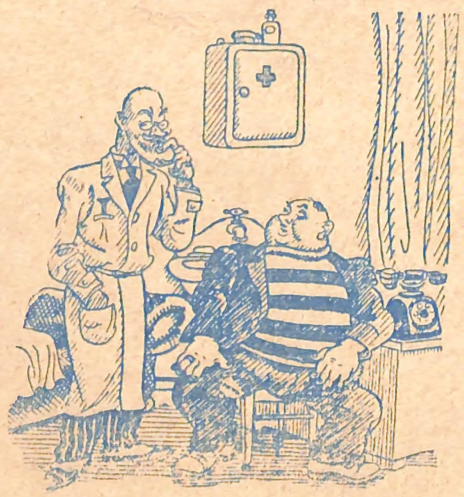

Doktor — Romatizmaya tutulduğunuzu nereden anladınız?

Hamal — Dün, bir apartımanın yedinci katına bir piyano çıkarırken nefesim tutuldu, ondan anladım!..

— Onunla evlenseydin seni seveceğine eminsin demek?..

— Evet... Evli kadınları çok sever!..

No. 169 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 23 MART 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT
SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

Eski mebus — Oh, oh, ipka edilmişim...
Çocuğu — Peki ama baba, ben ipka kalınca neden dövüyorsun?!..

MUHABERATTA LÂÜBALİLİK:

Eshabı mesalih — Refikalarile mi konuşuyorlar?..

Hademe — Hayır, muhasebe müdürüne telefon ediyorlar!..

BİR TESELLİ HATIRASI

[Okuyucularımızdan biri tarafından gönderilmiş açık mektubu aynen neşrediyoruz].

Benim aziz kardeşlerim;

Siz memleketin okur yazar tabakasına mensup kıymetli insanlarsınız. Merhum Cenap Şahabettin'in eski Yunan muharebesinde yazmış olduğu **Eytamı şühedaya** hikâyesini herhalde bileceksiniz. İçindeki Arap ve Farisî kelime ve terkiplerinin bolluğu itibarile benim gibi sizler de bunun mânasını pek iyi anlamamış olabilirsiniz. Fakat mektep kitaplarına kadar geçmiş olan bu meşhur parçayı, biraz kendinizi zorlarsanız, mutlaka hafızanızın bir köşesinde bulacaksınız.

Cenap merhum, bu yazısında 93 muharebesinde şehit olan babasını anlatır ve bu hatıradan eski Yunan muharebesi yetimleri için bir teselli hikâyesi çıkarır. Kâinatı bir müddet için simsiyah göreceğinizi tahmin ettiğim bugünlerde ben de kendi uzak mazimin elemlerile size bir geçmiş olsun mektubu kaleme almayı düşündüm.

Evet, benim aziz kardeşlerim;

Bundan otuz otuz bir sene evveldi; yani meşrutiyetin ilk ilânı hengâmelerinde idi. Bu otuz, otuz bir senenin hatırama perde perde çektiği nisyan tabakaları arasından sizin için bir hatırai teselli çıkarmıya çalışacağım.

Her tarafın bayraklarla donandığı, davul seslerile inim inim inlediği bir müstesna gündü. Bir mahşer kalabalığı ağır ağır Babaıâli yokuşunu çıkıyordu. Bir mahşer kalabalığı derken mübalâğa ediyorum sanmayın. Ahretteki mahşere insanlar dünyadaki kılıklarile iştirak ederlerse orada da ancak bukadar garip bir manzara görülecektir. Fesler, kalpaklar, külâhlar, keçe külâhlar, Mevlevî külâhları, beyaz yeşil, abanî sarıklar, şapkalar, Papaz, Haham serpuşları vesaire vesaire..

Bu kalabalığın bir kısmı «Kalkın ey ehli vatan», öteki kısmı «Yaşasın Niyaziler, Enverler» marşını söylerken diğer bir kısım da kasideler, ilâhiler okuyor, tekbirler getiriyor. Arada davul zurnalardan lâternaya kadar muhtelif çeşit mızıkalar da eksik değil.

O müstesna günün kalabalığı içinde ben de vardım. O vakitki çehrem ve kıyafetim hâlâ gözümün önündedir. Göğsümde bebeklere yemek yedirirken takılan göğüslüklere benzer son moda bir plâstron; arkamda bir redingot, ayağımda sarı iskarpinler, elimde sedef saplı

bir baston, yakamda çiçek yerine kırmızı beyaz kurdelâ, başımda tersine dönmüş bir kırmızı saksı biçiminden bir Şılık fes, gözümde, kendime okumaktan yorulmuş bir insan manzarası vermek için kelebek güzlük. Şimdi yolunmuş bir babahindiye benziyen yüzümde uçları kıvrık bıyıklar ve ince bir sakal. Yaşım gerçi otuz beş yoktu. Fakat mebus namzedi idim. Sözü dinlenir insanlar arasına karışabilmek için sakal o zaman şart olmasa bile, en ehemmiyetli bir garanti idi.

Gözlerim ikide birde en önde bayraklara sarılı olarak giden sandığa, rey sandığına dikiliyordu. Bütün emelim, hayatım bu sandığın içinde idi. O sandığın içindeki puslalar yarından itibaren nakide tahavvül edecek, gazetedeki idare müdüründen bir tanesini koparmak için bazan günlerce maskaralık ettiğim beyaz mecidiyelerin yüzlercesi bir anda ceplerime girecekti.

Fakat efsus! Sandığın içinden neler çıktı, kimler çıktı bilmiyorum. Fakat ben çıkmadım.

Mebusan meclisi o zaman Ayasofya yanındaki meşhur Adliye nezareti binasında idi. Bu bina sonradan tutuşup yandığı zaman günlerce tahkikat yapılmıştı. Nöbetçi hademelerin odalarında ateş yakarak binayı tutuşturdukları söylenmiş ve boş yere biçarelerin günahına girilmişti.

Bu binayı birkaç saat içinde bir yığın kül haline getiren ateşin o intihap günü benim yüreğimden çıkıp dairenin ötesine berisine sinen hasret ve haset kıvılcımları olduğunu kimse anlıyamamıştır.

Evet aziz kardeşlerim! Büyük Cenabın babası gibi benim ümit ve emellerimin babası da o gün çıkıp gitmiş ve bir daha geri dönmemiştir.

Ey benim eski derdimin aşinası olan ihtiyar genç, sivil, asker, muharrir, muallim, memur, esnaf, kız, kadın, ana, büyük ana, kaynana vesaire kardeşlerim! Kaderinizden başka bir şeye küsmeyin.

Meclis binası maalesef çok dardır. Teşkil ettiğiniz büyük kalabalığı ona sığdırmıya imkân yoktur. Binaenaleyh bir kısmınızın şimdilik açıkta kalmanız esasen mukadderdi. İnşallah yeni plânlar yapıldığı sırada Ankara ovasına iki milyon kişilik bir meclis binası inşa edilir ve her on kişinin bir mebus seçeceğine dair bir kanun çıkarılır, siz de o zaman muradınıza erersiniz.

İşte aziz kardeşlerim! Ben de otuz sene evvel sizin gibi bir şehit emelin yetimi olmuştum. Onun için sizi herkesten iyi anlarım. Yaranızı seviniz ve onunla iftihar ediniz. Gerçi siz memleket için göze aldığınız fedakârlığı tatbika fırsat bulamadınız. Fakat siz kendinize düşen vazifeyi yaptığınız için vicdanen müsterih olunuz.

Nihayet ümidinizi kaybetmenize de sebep yoktur. Dört sene göz yümup açıncıya kadar geçer.

Müstensihi
KARİKATÜR

FIKRA

Avans

Hasta, ateşler içinde yanıyordu. Odaya karısının bir yabancı ile birlikte girdiğini farketti. Sayıklar gibi sordu:

— Yanındaki doktor mu?

Kadın sıkılarak cevap verdi;

— Hayır.. Şey... Hayat sigortası memuru... Bir parça avans lâzım oldu da seni görmiye geldi.

Şemsiye

Biri muvafık, öteki muhalif, iki İngiliz münakaşaya tutuşmuştu. Muhalif olanı karşısındakine var kuvvetile haykırıyordu:

— Bütün paralar topa, tüfeğe, zırhlıya, tayyareye gidiyor... Durmadan silâhlanıyor... Ne olacak? Muharebe mi var?

Muvafık olanı sükûnetle cevap verdi:

— Çemberlayn her gün sokağa şemsiye ile çıkıyor... Yağmur mu var?

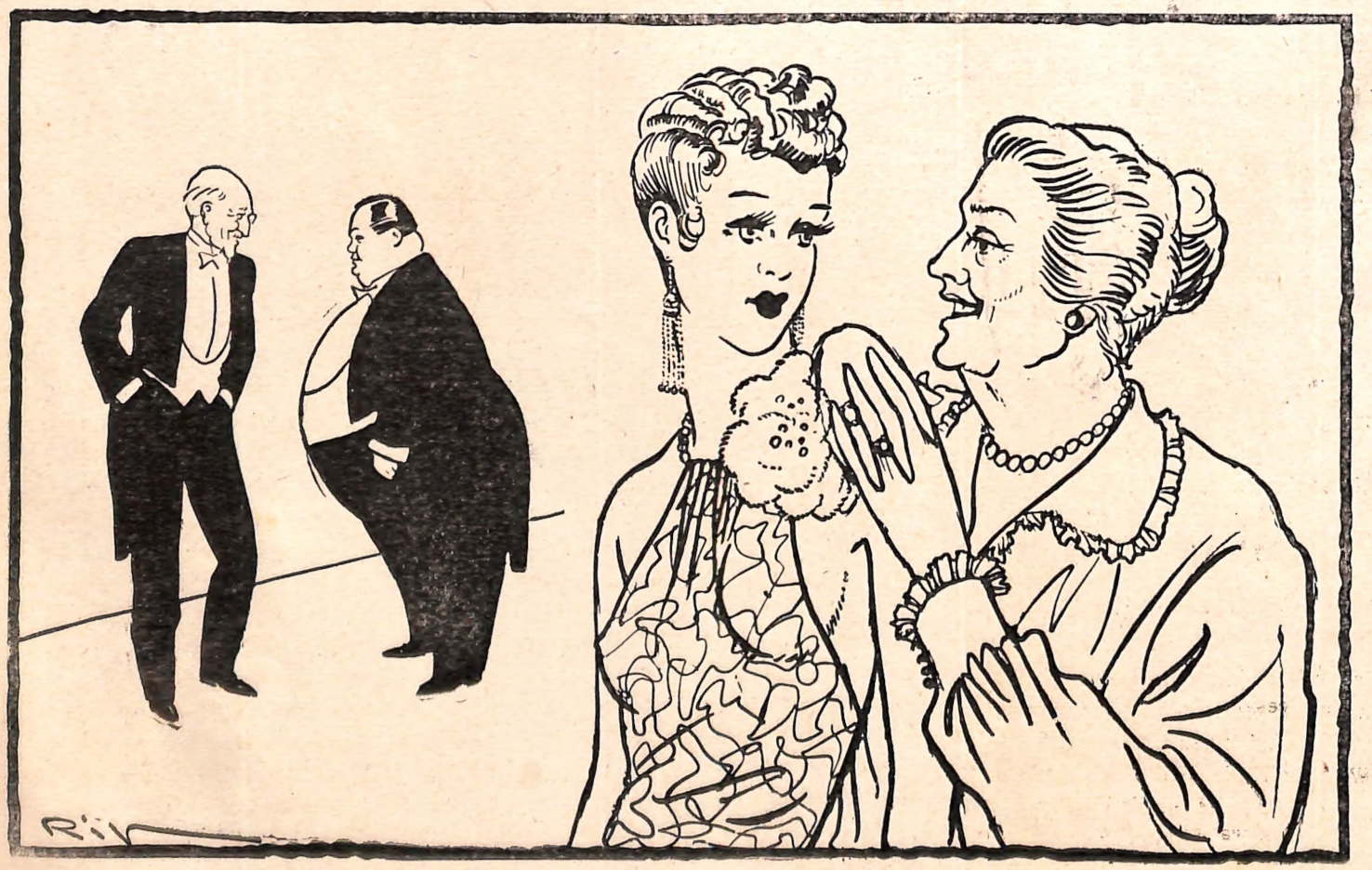

— Kızım, sakın bu fırsatı kaçırma. Memleketin en zengin insanı, seni sevmiş babandan istiyor..
— Anneciğim o, benden evvel midesini seven bir adama benziyor!..

— Ayol, haberin var mı? Bizim Nazlı ismini değiştirdi...
— Eh.. hakkı da var... Otuzunu geçti, hâlâ bir koca bulamadı!..

SAKIN YANIMA GELME

Sakın, yanıma gelme; ben tutamam kendimi:
Kulun kusuru olur tahammül tükendi mi?!..
Kurtaramaz yakayı,
Korkarım kaybedersin sen bu müsabakayı;
Kız! Bilmezsin fendimi,
Artık bırak şakayı!..

★

Eğer yine gelirsen dinlemeyip sözümü,
Güzelliğin nur gibi bürüyecek gözümü:
Âşıkın olacağım!..
Şimdi benim en coşkun, en arzu dolu çağım:
Alev sarmış özümü;
Açılacak kucağım!..

★

Açılacak kucağım sana tıpkı ağ gibi,
Elim seni çekecek düğümlü bir bağ gibi!..
Artık zor kurtulursun:
Yolunun üzerinde çünkü beni bulursun
Aşılmaz bir dağ gibi;
Sonra pişman olursun!..

★

Sakın, yanıma gelme; sana vereyim haber;
İnce belinde olur sonra kollarım çember!..
Sevdanın alevine
Kendimi fırlatırım ben sevine sevine!..
Ve gireriz beraber
Böyle aşkın evine!..

★

Bu, öyle bir evdir ki: Pancurunda ışıklar..
Balkonda kucaklaşmış güllerle sarmaşıklar!..
Pencerelerin tülü
Kimse görmesin diye sabah, akşam örtülü:
Taklit eder âşıklar
O sarmaşıkla gülü!..

★

Dışarı çıkamayız.. girme, eşikte bekle..
Korkarım açılacak, sana gönül vermekle,
Yolumda bir uçurum!..
Sakın yanıma gelme.. zahmete girme, yavrum;
Tutuşmuş bir yürekle,
Çünkü ben geliyorum!..

NECDET RÜŞTÜ

Bayan — Terzim telefon ediyor. Paristen yeni patronlar geldi, gidip görelim...
Bay — Aman karıcığım, benim gibi küç ük bir memurun patron görmek ne haddine!..

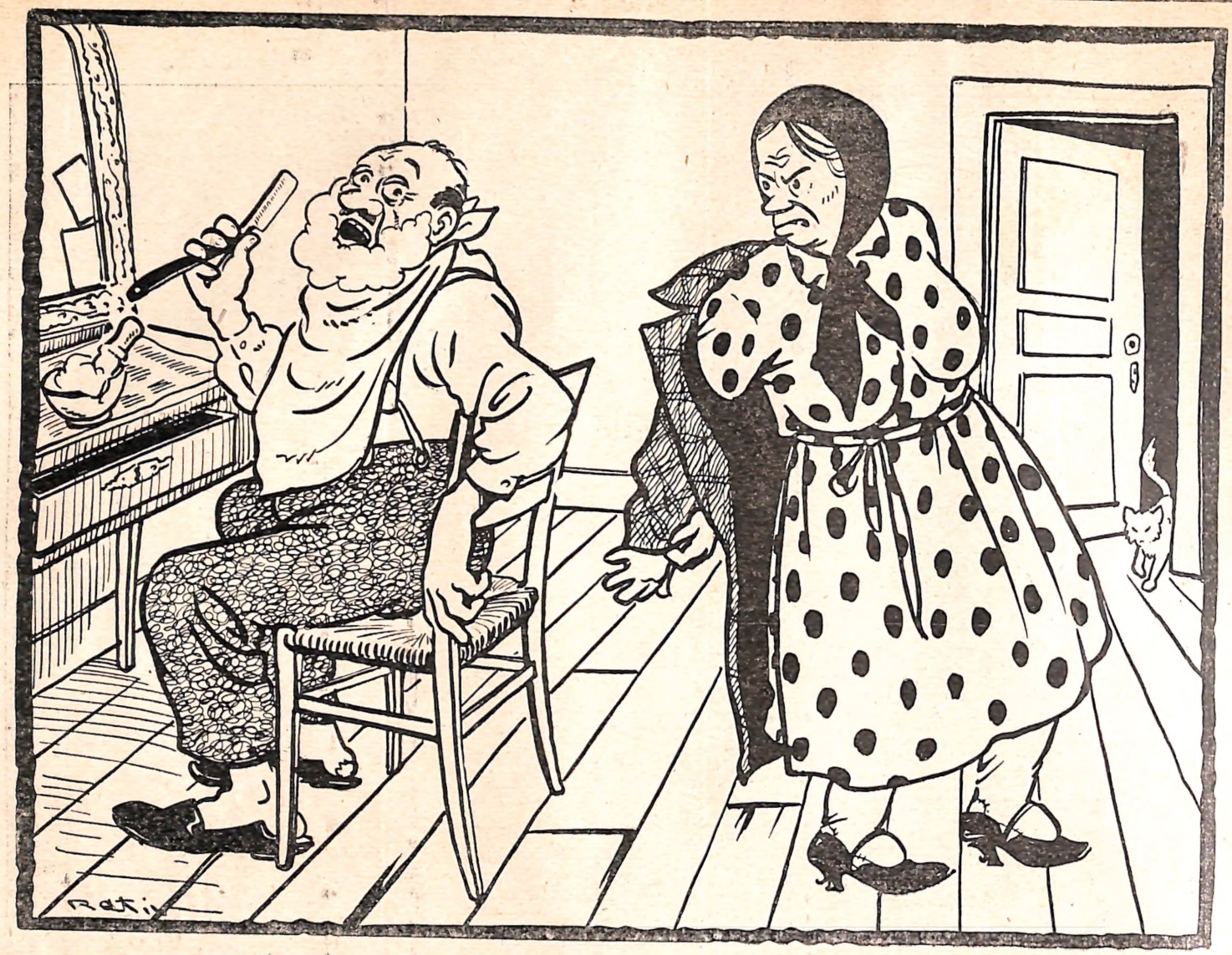

— Yine ne o hanım? Kapıdan içeri girer girmez kaşların çatıldı..

— Bir de üstelik yavuz hırsızlık.. Hem komşu karının ruyasına girersin, hem sıkılmadan neye kaşların çatık diye sorarsın ha!...

Haftanın Anketi :

Maarif Şurasında

[Büyük bir salonda İstanbuldaki liselerin müdürleri toplanır. Riyaset koltuğuna Galatasaray müdürü Behçet Göcer oturur. Ağır bir sesle: «Âzamız tamamdır. Celseyi açıyorum..» der. Celse açılmıştır.]

Behçet Göcer — Vekâlet, Maarifte yapılacak inkılâp için, bizim de mütaleamızı öğrenmek nezaketinde bulunmuştur... Bence bütün mevzular üç esas üzerinde toplanıyor: Talebe vaziyeti, muallim vaziyeti, tedris vesaiti vaziyeti. Bu tasnifle neticeye erişmek daha kolaydır sanıyorum.

Sesler — Çok doğru..

Behçet Gücer — Şu halde ortada bir mesele kalıyor: Bu üç vaziyetten hangisini ilk önce tetkik edelim?

Mahir (Erenköy) — Evvelâ can, sonra canan kaidesince muallimlerin vaziyetini gözden geçirmek suretile işe başlasak nasıl olur?

Sesler — Muvafık!

Behçet — Teklif kabul edildi.. Bu husta söz söylemek istiyenler var mı? (Cevdet İzrap elini kaldırır) buyurun.

Cevdet İzrap (Çamlıca) — Arkadaşlar, harp sonu dünyası her meseleyi iktısadî bir görüşle mütalea ediyor. Biz de bu dünyada yaşadığımız için muallim vaziyetini iktısadî bir gözle incelemek mecburiyetindeyiz. Malûmdur ki, muallimin iktısadî cephesini ancak maaş teşkil ediyor, bunun için tetkikata maaştan başlıyalım, ne dersiniz?

Sesler — Münasip...

Cevdet — Muallimin maaş vaziyeti mühimdir... Uzun boylu lâkırdı etmemek için...

Saffet Şav (Haydarpaşa) — Bay başkan, uzun boylu tâbirile şahsıma tevcih edilmiş açık bir tariz vardır. Protesto ederim..

Cevdet — Sözlerimde hiç bir kast yoktur, tâbiri değiştiriyorum, lâkırdının kısası..

Edip (Pertevniyal) — Bu sözlerle düpedüz bana telmih ediliyor, dikkat ediniz, bay başkan.. İçinizde benden kısa var mı?

Cevdet — Bukadar alıngan arkadaşlar arasında ne diyeceğimi şaşırıyorum. Müsaade buyurunuz, sözümü bitirdiğim zaman hiç birinize tariz olmadığını, hepinize toptan birer taltif bulunduğunu anlarsınız.

Sesler — Devam, devam..

Cevdet — Ne olur ne olmaz, yine biri sözümü keser mülâhazasile nutkumu bir cümlede bitiriyorum: Muallimliğin cazip bir meslek haline gelmesi hususunda baremde birer derece terfi ettirilmelerinin büyük yardımı olacağı kanaatindeyim..

Şerif (İstanbul erkek) — Terfi der demez avucum kaşınmıya başladı.

Emin (Eminönü kız) — Avucunu öp de alnına sür, bereketini görürsün..

Cafer Erkılıç (Cümhuriyet kız) — Söz isterim..

Behçet — Söz sizin.

Cafer — Mademki terfi istiyoruz, neden bir derece ile kanaat edelim? Oldu olacak, ikişer derece terfi talebinde bulunalım, belki bu suretle bir derece yükselmeyi temin ederiz.. İki istiyelim ki, bir versinler.

Sabri (İstanbul kız) — Kanunen pazarlık memnudur.

Behçet — Teferruatı sonra konuşuruz. Esas hakkında umumî heyetin fikri nedir?

Sesler — Muvafık.. Muvafık..

Behçet — Şimdi talebe vaziyetine geçiyorum. Bu hususta söz istiyen var mı?

Osman Horasanlı (Vefa) — Müsaade eder misiniz? Muallimlerin vaziyeti hakkında fikrime bir mülâhaza geldi. Muallimlik ilmî ve terbiyevî bakımdan başlıca iki cephe gösteren..

Nuri Enver (Kabataş) — Muallim meselesi görüşülmüştür, sadede gelelim.

Osman — Ne zaman görüşüldü?

Behçet — O mesele kapandı, şimdi talebe vaziyetini münakaşa ediyoruz.

Osman — Korkarım, ben talebe vaziyetini kavrayıp mütalea beyan edinciye kadar o mesele de halledilmiş bulunacak.

Cemal (Kandilli kız) — Malûmdur ki, sürat asrındayız, şimdi uzun nazariyelerin yerini kısa hakikatler işgal ediyor. Bilhassa Cevdet İzrap arkadaşımızın parlak teklifleri..

Cevdet İzrap — Daha sözüm ağzımdan çıkmadan önce muallimlere gayret verdi.

Behçet — Sadede geliyorum, talebe vaziyeti hakkında söz istiyen var mı?

Mahir — Biraderimiz Cevdet İzrap belki bu hususta da iktısadî bir tedbir bulmuştur, onu dinliyelim..

Sesler — Muvafık.. doğru...

Cevdet İzrap — Bedava fikirleri, tedbirleri buldunuz diye beni durmadan söyletmiye kalkmayınız.

Behçet — Arkadaşlar, zahmet buyurmanızı rica ediyorlar..

Cevdet — Baş üstüne, fakat bugün yalnız muallimlerin vaziyeti hakkında hazırlıklı olarak geldim. Gelecek celsede de talebeye dair düşüncelerimi arzederim.. Bilmem muvafık mı?

Sesler — Muvafık.. muvafık..

Behçet — Celseyi tatil ediyorum. Yarın bu saatte yine burada buluşuruz..

Kulak misafiri

— Bizim komşu mebus oldu, sabaha kadar evde medet, medet diye gazel okuyor..
— Bizim komşu da mebus olamadı, o da sabaha kadar, medet medet diye bağırıp duruyor!..

Mikroskobik dehalar

— Fazıl Ahmedin makalesini gördün mü? Mikroptan file kadar nasıl boy boy mahlûkat varsa Sent Böv'dan Nurullah Ataç'a kadar çeşit çeşit münekkitler var, diyor... Kim bilir, bunu okuyunca bizim münekkit nasıl köpürmüştür!

— İmkânı yok! O, tesellisini bulur..

— Neden?

— Mikroba mikroskopla bakar, file de dürbinin tersi ile!

Yazık oldu Süleyman efendi,e

Süleyman efendi, karısından iki tokat yemişti. Bunu haber alan konu komşu, kahvede, biçarenin etrafını çevirdiler:

— Yazıklar olsun sana, demek kısmetinde kadından dayak yemek de varmış.

— Ne yapayım? Mecbur oldum.. Ayağımda nasır vardı da.

— Ya nasır olmasaydı?

— O daha elini kaldırırken ben soluğu sokak kapısında alırdım!

Doktorun merakı

Karlı, fırtınalı bir kış gecesi idi. Vakit gece yarısını geçmişti. Doktorun telefonu çaldı:

— Allo... Burası tüccar Durmuşoğlu Oturmuşun apartımanı.. Hemen geliniz.

— Hasta kim?

— Tüccarın kendisi... Rica ederim vakit geçirmeyiniz..

Doktor giyindi, bir otomobil çağırttı. Tüccarın apartımanına koştu. Hastayı muayeneden sonra evin bayanını bir köşeye çekti:

— Tüccarın hısımı, akrabası var mı?

— Var...

— Hemen şimdi hepsini telefonla buraya çağırın.

Yarım saate kalmadan salon ağzına kadar dolmuştu. Doktor merakla kendisini bekliyen bu gece yarısı misafirlerine, gülümseyerek hitap etti:

— Hasta, akşam yemeğinde biraz fazla pis boğazlık etmiş.. Hafif bir mide bulantısı var, o da ilâca hacet kalmadan şimdi geçer, merak edilecek bir şey yok.

Misafirler bir ağızdan köpürdüler:

— Böyle ehemmiyetsiz bir mesele için neden bizi buraya topladın?

— Ne yapayım? Böyle ehemmiyetsiz bir mesele için, kış gecesi, tipide, soğukta, sıcak yatağından sokağa uğratılan akıllı yalnız ben olmıyayım dedim de..

En Kısası

Dostlarımdan birile karşılaştım. Bugünlerde âdet olduğu üzere ben de sordum:

— Nasıl, tanıdıklarından mebus namzetliği için müracaat edenler var mı?

Düşünmeden cevap verdi:

— Var.

— Kimler?

Derin derin düşündükten sonra dedi ki:

— Beni zahmetten kurtarmak istiyorsan, namzetliğini koyanların adlarını öğrenmekten vazgeç, namzetliğini koymıyanların isimlerini söyliyeyim de çabuk bitsin.

Sudan fıkra

— Gazeteler her gün terkosun temizlendiğinden, suyun iki misline çıkacağından, sokakların bol bol yıkanacağından, hiç su sıkıntısı çekilmiyeceğinden bahsediyor... Acaba neden bukadar çok su lâfı ediliyor?

— Yangının gözünü gorkutmak için... Lâkırdısile tehlikenin önüne geçmek istiyorlar!

Bütün Avrupa Almanyanın

Almanya — Bizim biricik emelimi

KAL

Ne dağda köşkümüz var, ne yamaçta bağımız,
Yetmez mi sana bana şu dünya konağımız?
Bizim yalnız borcumuz bir candır Azraile,
Felekten intikamdır bir de alacağımız!
Bu alacak o borçla karşılaşınca elbet,
Bize cennet görünür solumuzla sağımız.
Bahar herkesten önce uğrar bizim kapıya,
Söner henüz ilk cemre düşmeden ocağımız.
Ses verir damımızın her çatlağı kuş gibi,

Sebze kabuklarından
Bir liramız olunca ç
Tıramvaydan atlarız
Okadar hürriyete a
Bize azap veriyor h
Tükenmez bir uğult
Bir anda göçmesile
Yıllarca faydasını d
Şimdi zararlariyle d

tarafa gideceğini merak ediyor...

ı tarafa yürümektir!...

NDER

ı açar sokağımız!
vi göze alır,
deyip durağımız.
ış gönlümüz ki,
â boyunbağımız!
ıraktı arkasında.
ca Üstündağımız.
uğumuz bu zatın
yor kulağımız!

Mânasını anlarız biz bu şikâyetlerin,
Kaymıya görsün hemen bir kere ayağımız!
Mebusların listesi çıkıyor, çıktı diye
Çarpıyor biribirine çenemiz, dudağımız.
Bu nöbet bir ay daha sürerse, hak saklasın,
Karalar bağlıyacak eşimiz, ortağımız...
Gündüzün durağımız kahvedir, Çamdeviren,
Akşamlayın yol üstü meyhane uğrağımız!

ÇAMDEVİREN

Dişlerinizden

Sapsağlam bir adam, doktora müracaat etti:

— Bana garip bir hal ârız oldu, besbelli sinirden olacak.. Nerede çelikten bir cisme rasgelsem başım zorla oyana çevriliyor, nerede ise bir gün çelik bir direğe yapışıp kalacağım. Acaba neden?

Doktor uzun uzadıya muayeneden sonra:

— Dişlerinizden! dedi.

— Ne münasebet?

— Safi plâtin yerine halis çelikle kaplamışlar da..

Hain

Bayan Samur, aziz arkadaşı bayan Mavişe dert yanıyordu:

— Sorma kardeşim, dün gece kocamın ceketinde simsiyah bir kadın saçı bulmıyayım mı?

Öteki hiddetle yerinden fırladı:

— Vay alçak adam vay... Acaba kimmle bizi aldatıyor dersin?

Ihlamur

Her zaman evine geç dönerdi. Bir gün arkadaşlarından biri:

— Ne olur, bir gün de şöyle hava kararmadan evine gitsene..

Diyecek oldu. Berikini telâş aldı:

— İmkânı yok..

— Niçin?

— Lüzumsuz yere ıhlamur içmekten, aspirin yutmaktan hoşlanmam da!

Karşısındakinin anlamadığını görünce izah etti:

— Çünkü eve gündüz gözü ile girsem ev halkı beni hasta sanarak hemen sıhhî tedbirlere müracaat ediyor!

En müşkül vazife

Kıdemli mebuslardan biri ile konuşuyordum. Dedi ki:

— Yeryüzünde en müşkül iş hangisidir biliyor musun?

— Düşünsem belki bulurum... Fakat birdenbire aklıma gelmiyor.

— Mebusluk!

Gözlerimi hayretle açtım:

— Sahi mi?

— Elbette... Binbir meşguliyetten başka, bir de üstelik her dört sene sonunda: «Acaba seçilecek miyim , seçilemiyecek miyim?» heyecanı yok mu? Bunu hiç bir meslekte bulamazsın!

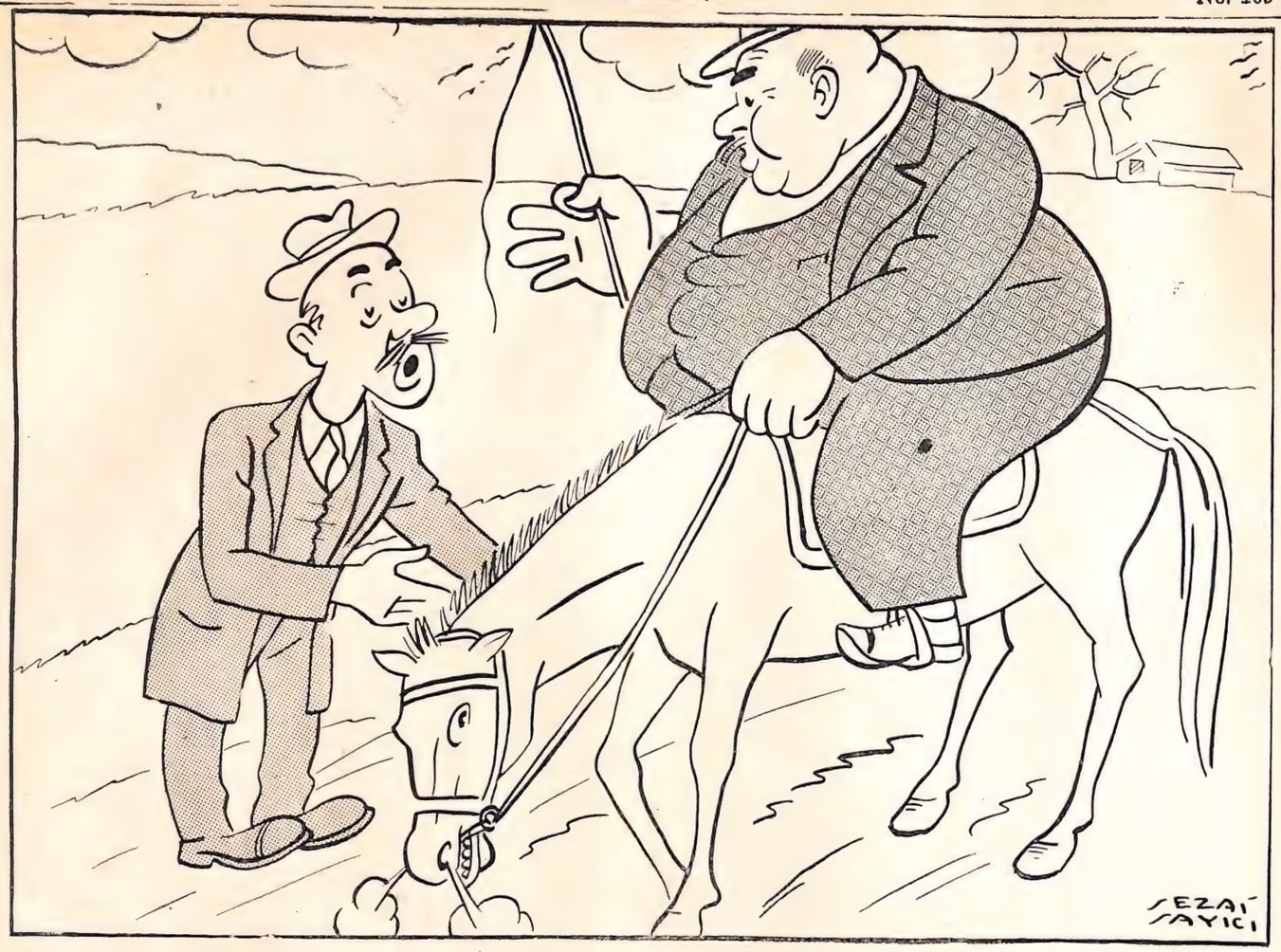

— Yahu, her sabah beygire binip nereye gidiyorsun böyle?..
— Sorma birader, doktor, zayıflamak için her gün üç saat gezmemi tavsiye etti de...
— !.....

MÜKEMMEL KADIN

ALİ, Velinin davetine gittiği zaman yirmi yıllık arkadaşlarını büyük bir masanın etrafında oturmuş buldu. Bu ziyafeti Ali aklına getirmiş, Veli vermişti: Yarım düzineyi geçen eski dostlar, bir gece, bir lokantada başbaşa buluşup dertlerini, sevinçlerini rahat rahat ortaya döküp paylaşsalar fena olmıyacaktı.. İşte, bu düşüncenin sevkile, içlerinden en paralısı olan Veli hemen keseye davranmış, o akşam için bu güzel masayı hazırlatmıştı.

Ziyafetin bir hususiyeti de, hepsi evli olan bu erkeklerden hiç birinin karısının iştirak etmemesi teşkil ediyordu.

Bununla beraber, mevzuların esası hep evde kalan kadınların hikâyesi idi.

Söze ilk önce Veli başlamıştı:

— Kadınlar acayip oluyor... Eve akşam yedide dönsem bir yüz, bir surat: «Çocuklar daha uyumadan eve geliyorsun, onları eğlendireyim diye uykularını kaçırıyorsun!» diye hiç yoktan bir şikâyet... Dokuzda gelsem yine kadın memnun değil: «Bu saatte yemek yersen ne zaman hazmedersin? Midene acımıyor musun?» Yemeği dışarda yeyip onda, on birde eve düşersem ultimatom hazır: «Ben Allahın her gecesi uykusuz kalıp seni bekliyemem!» yıllar oldu, bir türlü akşam saatini tayin edemedik gitti...

Ali güldü:

— Ben güneşin battığı dakikadan, doğduğu dakikaya kadar, eve, kaçta girersem gireyim, karımı güler yüzle karşılarken görürüm..

Bütün arkadaşları Aliyi alkışladılar;

— Ne saadet... Böylesi kadın değil, melâike!

Bir başkası, ailesinden şikâyet etmek fırsatını buldu:

— Bizimki de ikide bir hizmetçiyi kovar, kendisi mutfağa girer... Aman azizim, o ne yemekler... Yemesem tabağı bir başıma indirmediği kalır, yesem mide ağrısından muhakkak doktora başvurmak icap eder.. Şaşırdım, kaldım...

Ali tekrar gülümsedi:

— Ben, bilâkis, hizmetçi gitse de karım mutfağa girse diye bakarım... Yaptığı mayonezler, açtığı börekler, pişirdiği tatlılar, yenmekle doyulmaz..

Hepsi birden bağırdılar:

— Bahtiyarsın... Böyle kadını başında taşı!

Bir üçüncüsü söze atıldı:

— Hele benimkinin hesap hakkında hiç bir fikri yoktur.. Eline kaç para verir-

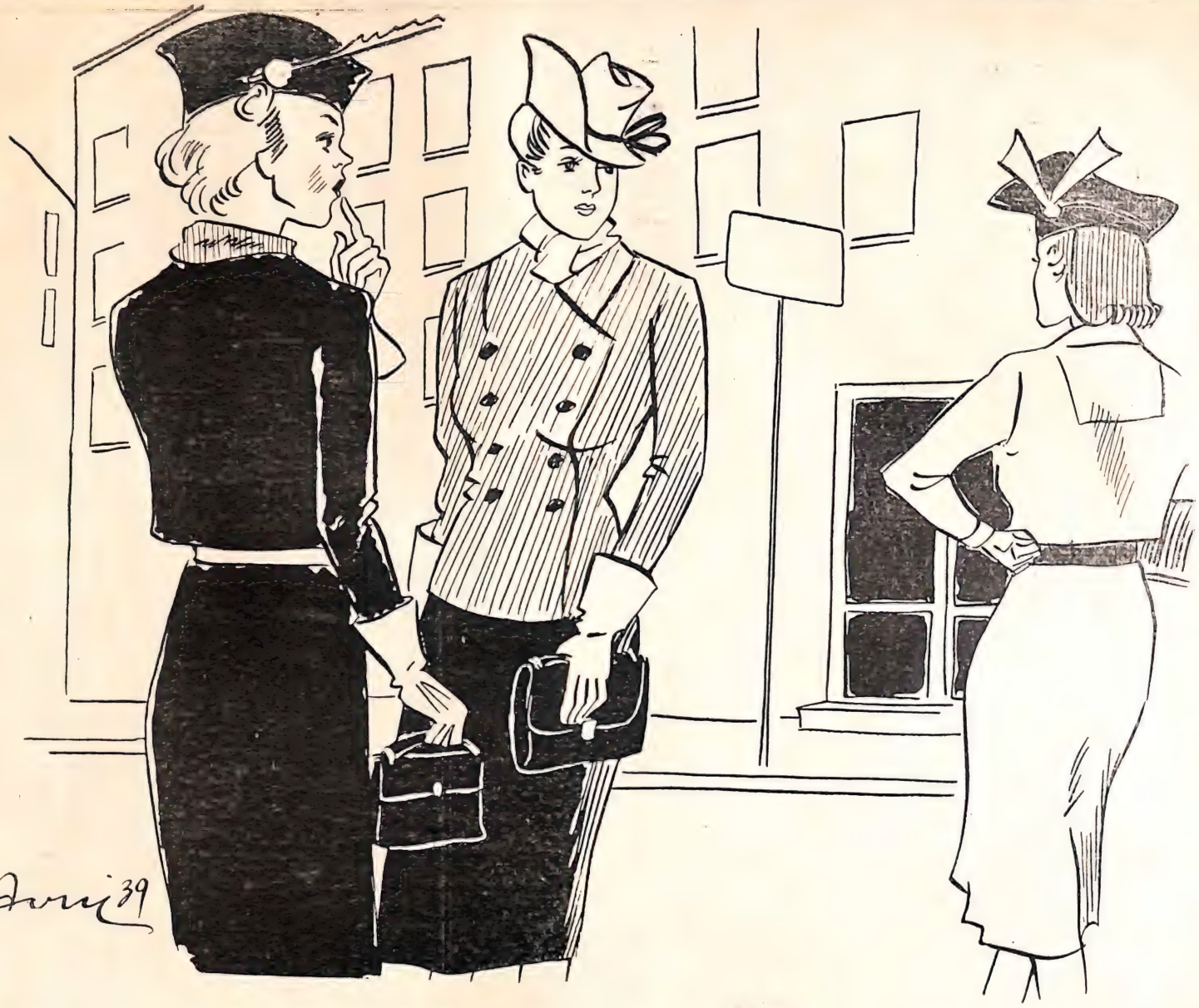

— Dargın mısınız?..
— Hayır, kocası namzetliğini koyalıberi selâm vermez!..

sem, akşam üstü, verdiğim para ile en münasebetsiz şeylerin alındığını görürüm.. Hiç unutmam: Geçen ay yirmi beş lira vermiştim, yirmi beş lirayı yirmi beş kuruşluk abuk sabuk şeyler alarak harcamış... Kendisine; «Paranın gittiğine yanmıyorum, bukadar mânasız şeyi nereden, nasıl buldun, ona şaşıyorum!» derim.

Ali bir kere daha sırıttı:

— Bu hususta bizim bayana tek kelime bile söylenemez... Ona iki eski koltukla bir kanape ver, sana hemen bir saray odası çıkarır... Çok defa yirmi beş kuruşa aldığı bir şeye ben yirmi beş lira baha biçerim!

Bu methiye, yeni bir alkış tufanile karşılandı.

Dördüncü arkadaş da ötekilerden geri kalmadı:

— Ya benimkine ne dersiniz? Doğru dürüst okuması, yazması yokken benim düşüncelerimi, duygularımı deli saçması diye dinlemez, durmadan kendi söyler.

Ali, yine birinciliği kazandı:

— Benimki Üniversiteden aliyyülâlâ diploma aldığı halde yine benim en havadan, sudan cümlelerimi, dâhiyane bir mütalea olarak kabul eder..

Hulâsa herkes şikâyet etti, yalnız Ali müdafaada kaldı.

Ziyafet bittikten sonra dağıldılar. Ali, Veli ile beraber yola düşmüştü. Veli, karısının meziyetlerinden dolayı Aliyi tebrik ediyor, fakat:

— Onu böyle her yerde methetme... Sonra nazar değer.

Diye akıl öğretmekten geri kalmıyordu. Ali omuzlarını silkti:

— Nazardan korkmam, onu methetmiye gelince; bundan dünyada vaz geçmem.

— Neden?

— Kim bilir, belki söylediklerime inanan bir akıllı çıkar da kendisininkini bırakır, benimkine talip olur... Ümit dünyası bu!

İspinoz

Resim sergisinde

Gripten yeni kalkmıştı, genç ressamların açtığı sergiye gitti. Füturist, kübik, tablolardaki iğri sokakları, çarpık evleri görünce uzun uzun gözlerini uğuşturdu:

— Hastalığım geçmemiş, hâlâ başım dönüyor. Her şeyi ters, türs görüyorum..

Dedi, sergiden çıkar çıkmaz evine gidip yatağına yattı!

Gaz maskesi

Son derece hasis bir adamdı. Kendisine beş altı liraya bir gaz maskesi almayı tavsiye eden arkadaşlarına:

— Maskenin bana faydası olamaz, dedi, onu taktığım zaman verdiğim parayı hatırlar, ölmiyeceğim varsa da ölürüm.

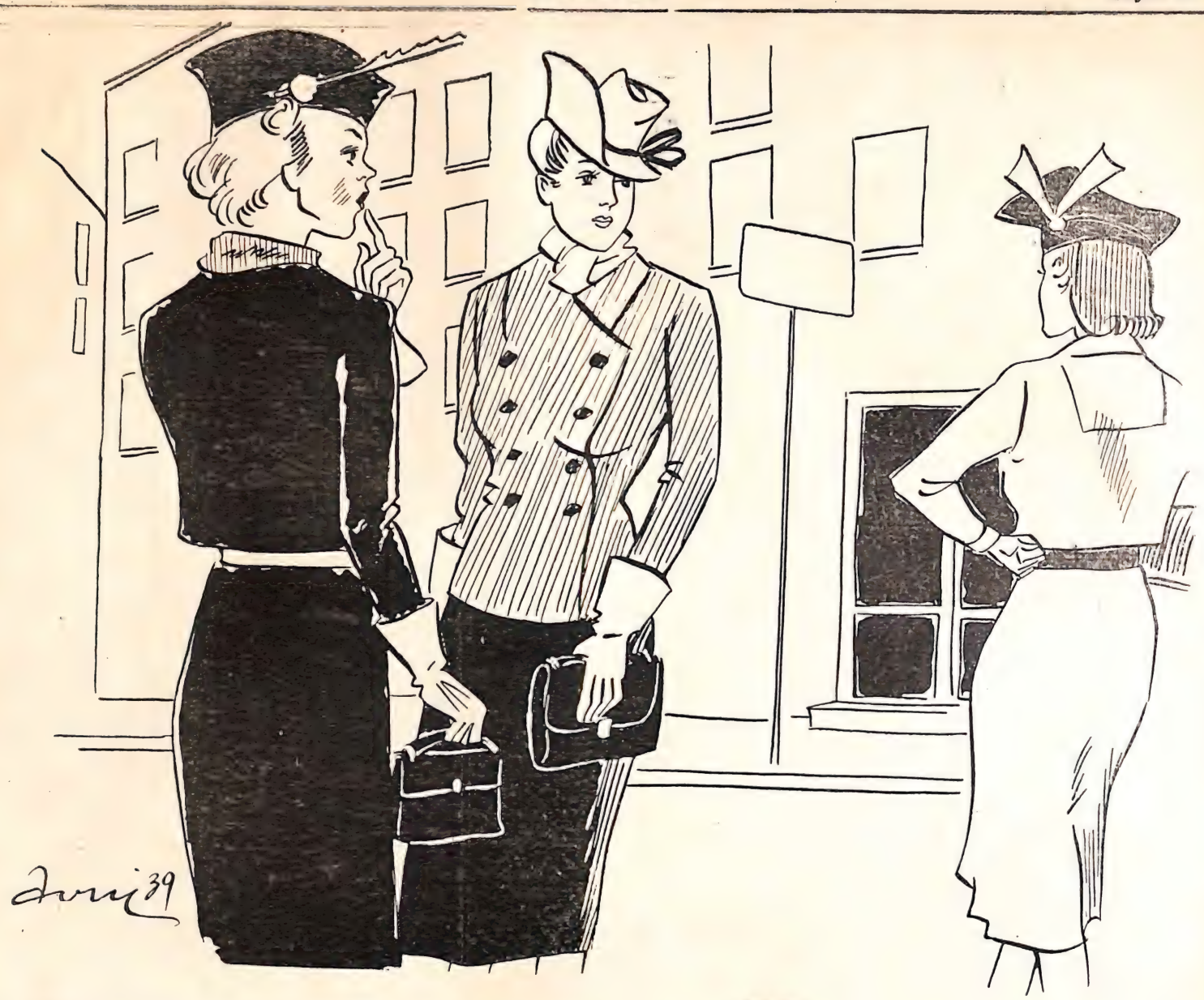

— Dargın mısınız?..

— Hayır, kocası namzetliğini koyalıberi selâm vermez!..

sem, akşam üstü, verdiğim para ile en münasebetsiz şeylerin alındığını görürüm.. Hiç unutmam: Geçen ay yirmi beş lira vermiştim, yirmi beş lirayı yirmi beş kuruşluk abuk sabuk şeyler alarak harcamış... Kendisine; «Paranın gittiğine yanmıyorum, bukadar mânasız şeyi nereden, nasıl buldun, ona şaşıyorum!» derim.

Ali bir kere daha sırıttı:

— Bu hususta bizim bayana tek kelime bile söylenemez... Ona iki eski koltukla bir kanape ver, sana hemen bir saray odası çıkarır... Çok defa yirmi beş kuruşa aldığı bir şeye ben yirmi beş lira baha biçerim!

Bu methiye, yeni bir alkış tufanile karşılandı.

Dördüncü arkadaş da ötekilerden geri kalmadı:

— Ya benimkine ne dersiniz? Doğru dürüst okuması, yazması yokken benim düşüncelerimi, duygularımı deli saçması diye dinlemez, durmadan kendi söyler.

Ali, yine birinciliği kazandı:

— Benimki Üniversiteden aliyyülâlâ diploma aldığı halde yine benim en havadan, sudan cümlelerimi, dâhiyane bir mütalea olarak kabul eder..

Hulâsa herkes şikâyet etti, yalnız Ali müdafaada kaldı.

Ziyafet bittikten sonra dağıldılar. Ali, Veli ile beraber yola düşmüştü. Veli, karısının meziyetlerinden dolayı Aliyi tebrik ediyor, fakat:

— Onu böyle her yerde methetme... Sonra nazar değer.

Diye akıl öğretmekten geri kalmıyordu. Ali omuzlarını silkti:

— Nazardan korkmam, onu methetmiye gelince; bundan dünyada vaz geçmem.

— Neden?

— Kim bilir, belki söylediklerime inanan bir akıllı çıkar da kendisininkini bırakır, benimkine talip olur... Ümit dünyası bu!

İspinoz

Resim sergisinde

Gripten yeni kalkmıştı, genç ressamların açtığı sergiye gitti. Füturist, kübik, tablolardaki iğri sokakları, çarpık evleri görünce uzun uzun gözlerini uğuşturdu:

— Hastalığım geçmemiş, hâlâ başım dönüyor. Her şeyi ters, türs görüyorum..

Dedi, sergiden çıkar çıkmaz evine gidip yatağına yattı!

Gaz maskesi

Son derece hasis bir adamdı. Kendisine beş altı liraya bir gaz maskesi almayı tavsiye eden arkadaşlarına:

— Maskenin bana faydası olamaz, dedi, onu taktığım zaman verdiğim parayı hatırlar, ölmiyeceğim varsa da ölürüm.

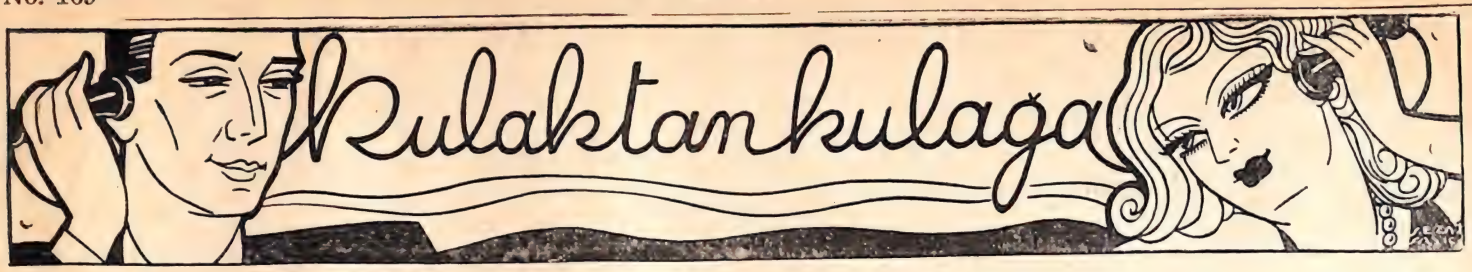

Kompliman

Genç kız nişanlısına cilve ediyordu:

— Beni büsbütün sevmiyorsun demem. Fakat bu aşk istediğim kadar büyük değil.

Delikanlı elini göğsüne koyup yemin ediyordu:

— Vallâhi istediğinden daha büyük ve daha fazla... Namusum üzerine söz verirsem inanır mısın?

— Böyle şey yeminle temin edilmez ki..

— O halde ne yapayım?

— Bir delil lâzım... Büyük bir delil..

Delikanlı cebinden bir mektup çıkardı:

— Oku şu davetnameyi... Bu akşam arkadaşlar beni bara davet ediyorlar. Eğer seni sevmeseydim burada iki saattenberi esniyeceğime bar kızlarile dans eder, eğlenirdim.

Bir kılıbık

Bay, hatırı sayılır kılıbıklardandı.

Bayan odasında tuvaletini yaparken o salonda tereddütle dolaşıyor, ne yapacağını bilmiyor gibi tavırlar alıyordu.

Bir şey almak için salona giren hizmetçi:

— Siz galiba bir şey arıyorsunuz? dedi,

O, kekeliyerek cevap verdi:

— Hayır... Giyineceğim de.. Giyineyim mi, giyinmiyeyim mi diye düşünüyorum..

— Bayan giyinmesini bitirmek üzere... Siz geç kalıyorsunuz...

— Evet ama... Misafirliğe ben de gidecek miyim, gitmiyecek miyim bilmiyorum.... Hadi kızım sen odasına gir.. Beni götürüp götürmiyeceğini anlayıver... Ama benim sorduğumu katiyen kendisine sezdirme...

SİVİL NAPOLYON ROLÜNDE

Baş aktör o gece Napolyon rolü oynıyacaktı. Fakat aksi gibi elbisesi yetişmemişti.

Artist rejisöre kızıp köpürüyor:

— O halde halka bu akşam oyun oynanmıyacağını ilân edersiniz, diyordu.

Rejisör:

— Rica ederim, dedi, rezaleti bir kere düşünün.. .Bütün biletler satıldı.

— Paralarımı iade edin..

— Maalesef paralarım en çok kısmı sarfedildi.

— Peki ama, entari ile Napolyon rolü oynıyamam ya..

Rejisör tatlı bir tavırla:

— Entari ile değil ama güzel bir sivil elbise ile pekâlâ oynarsınız. Nopolyon sivil elbise giymez miydi hiç?

Salâh verdiş

(H..) biraz delişmendir.

Geçen akşam ondan bahsediliyordu. Muharrir (C..) sordu:

— Kendisini epeyce zamandanberi görmedim. Ne halde?

— Nasıl biliyorsanız yine öyle... Yarı akllı, yarı deli..

(C..) gülümsedi:

— Oh oh, memnun oldum.. Demek ki, ben görmiyeli hayli iyileşmiş..

Bayan — Karınız varken, beni de elde etmek istiyorsunuz..
Bay — Malûm ya, fazla mal göz çıkarmaz!..

Babalar bahsi

Rakıyı fazla kaçırdığı zaman neşeleneceği yere hüzüne düşer, ölmüş ahbaplarından birini hatırlıyarak; «Bilmezsiniz ne adamdı o? Mücessem fazilet ve iktidardı. Ölecek adam mıydı o?» yolunda sözlerle ağlar ve etrafındakileri rahatsız ederdi.

Bir gece evine erken gelmişti. Fakat yine kör kütük sarhoştu. Sofrada çorba tasını görünce yine ağlamıya başladı:

— Bu tas babamın çorba tasına benziyor, ah babacığım, ne adamdı o. O ne namus, ne fazilet, ne iktidardı, ah sen neden öldün neden öldün?

Büyük oğlu dayanamadı:

— Sus be baba.. Yemeğimizi zehir ediyorsun, dedi.

— Yahu öyle namuslu, iktidarlı bir baba akla gelir de ağlanmaz olur mu?

Delikanlı asabileşmişti:

— Senin baban ne mal olduğunu biz de biliriz, dedi.

O, birdenbire hiddetlenerek bağırmıya başladı:

— Yediği halta bak... Benim babamı bilirmiş? Beğenemedin mi ulan? Benim babam senin baban gibi edepsiz keratanın biri değildi. Mücessem namustu.

İhtiyar doktor

Doktor çok ihtiyar bir adamdı. Gözlerinin bile gördüğü şüpheliydi. Fakat gecenin bu saatinde daha bir adamakıllısını bulmak kabil olmamıştı.

Doktor karyolasında baygın yatan hastanın bileğini tuttu:

— Hastanın çok ateşi var, dedi, ben meslek hayatımda hararetin bu derecesine tesadüf etmedim.

Hasta sahibi:

— Aman doktor, dedi, yanlışlıkla kalöriferin radyatörünü tutmuşsunuz.

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 2 —

Halbuki bana tamamile mesut olduklarını söylüyorlardı. Biraz evvel denizde yüzen basit balıkçı delikanlıları onların hayatlarını renk ve neşe ile doldurmıya kâfi geliyor... Fakat sen...

— Benim neşemi biraz da sen kaçırıyorsun... Söylediğim gibi, bütün gece çehreni çattın..

— Niçin söz anlamak istemiyorsun Leylâ... Ben iş, güç sahibi adamım. Elbette bir takım endişelerim, düşüncelerim var... Sonra bu tarzda bir hayattan hoşlanmadığımı sana her zaman söylüyorum. Etrafımızı alan bu insanlar bence gayet şeni mahlûklardır... Bizi zengin gördükçe yüzümüze gülerler. Fakat yarın düşecek olursak, sofrada çöplenecekleri bir şey kalmazsa hepsinin çil yavrusu gibi dağılacaklarına hiç şüphe etme... Bunlar şimdi yüzümüze gülerken bile bizim aleyhimizdedirler. Aralarında ne konuştuklarını tabiî bilmiyorum. Fakat bunu tahmin etmek hiç güç değil. Muhakkak bizi çekiştiriyorlar, maskaramızı çıkarıyorlar...

— Zannederim ki, asıl hasta sensin Ferit... Vehim hastası..

— Olabilir..

— Bu gecelik bukadar kâfi.. Şimdi müsaade et seni şu karanlıkta gizlice yanaklarından öpeyim ve misafirlerime döneyim. Çünkü ben olmazsam onlar kendi kendilerini idare edemezler.

Leylâ, Feridin başını elleri içine alarak yanaklarından ve sonra alt dudağından öptü, tango söyliyerek koşmıya başladı.

Eğlence biraz daha devam ettikten sonra, balıkçılar misafirlerini tekrar sandallarına bindirdiler ve yatlarına götürdüler.

Yat hareket ettiği zaman köylüler âdeta hasta gibiydiler. Karanlıkta görünmiyeceğini bildikleri halde kollarını sallıyorlar: «Bizi unutmayın.. Yine bekleriz» diye haykırışıyorlardı.

Fakat hepsinin yüreğinde bir şişkinlik vardı. Bu geminin bir kuyruklu yıldız gibi bir kere bu sahilden geçtiğini ve bir daha senelerce bu karanlıkları hiç bir ışığın delmiyeceğini gayet iyi biliyorlardı.

* * *

Ferit ile Leylâ üç senedenberi evli idiler.

Ferit zengin bir tüccarın iyi tahsil görmüş oğlu idi. Babası onu bir iş adamı olarak yetiştirmek istemişti. Fakat o, daha Kollejin ilk senesinden itibaren ticaret ve para işlerine karşı anlaşılmaz bir nefret göstermiş, edebiyat ve resim gibi şeylerle uğraşmıya başlamıştı.

Babası Semih beye göre kumarbaz, sarhoş, zanpara, günün birinde vaziyetini düzeltir, temiz bir iş adamı ve aile babası haline gelebilirdi. Fakat resim ve edebiyat gibi şeylere merak salan bir adam iflâh olmaz bir hastalığa tutulmuş gibi olur ve ölmeden evvel bu iptilâlardan kurtulamazdı.

Kolleje devam ettiği müddetçe iki taraf var kuvvetlerile biribirlerini kendilerine doğru çekmiye başlamışlardı.

Çok nazik bir adam olan Semih beyin, zaman zaman oğluna nasihat verirken sinirlendiği;

— Ressam yahut edebiyatçı bir oğlum olmaktansa hiç olmamak daha iyidir. Seni reddeder ve başka çocuğum olmadığı için bütün servetimi Tayyare cemiyetine yahut Kızılaya vakfederim, diye bağırıp çağırırdı.

Fakat Ferit bu tehditlere aldırmaz:

— Buna ben de memnun olurum baba.. Bilirsin ki, Tayyare cemiyeti ile Kızılay bizim memleketimizin en kıymetli iki müessesesidir. Bunlara servet bırakmak kadar fazilete uygun bir hareket olmaz. Sevgili babacığımdan ben de bunu memul ederim, derdi.

Feridin Kollejden diploma aldığı gece, baba oğul arasında bir kavga çıkmıştı. Ferit bey küçük yaşta öksüz kaldığı için aralarına girecek kimse yoktu. Bunun için bu kavganın vahim neticeler vermesi ve baba ile oğlu müebbeden biribirinden ayırması pek mümkündü.

Fakat Semih bey hiddetli hiddetli konuşurken birdenbire kendini tutamıyarak ağlamıya başlamıştı. Bu gözyaşları genç adama çok dokunmuş ve Ferit o esnada inatçı tavrını bırakıp babasının yanaklarını öpmüştü:

— Mademki ağlıyorsun baba, demişti, şu halde ihtiyarlamıya başladın. Ben her şeye rağmen iyi bir çocuğum. Hiddetine tahammül ederim fakat teessürüne asla. Onun için ikimiz de fikirlerimizden fedakârlık ederek anlaşacağız. Sen benim ressam veyahut edebiyatçı olduğumu istemiyorsun değil mi? Pekâlâ, arzunu yerine getireceğim. Fakat buna mukabil sen de benim şimdilik tüccar olmamdan vazgeçeceksin. Ben Avrupada mimarî tahsil edeceğim. Mimara da bir diyeceğin yok ya... Mimarlık ve mühendislik en ciddî ve ağır başlı meslekler-dendir.

Semih bey rahat bir nefes almış, ve oğlunun bu sözlerini kabul ettiğini anlatmak için onu kucağına bastırmıştı.

Ferit Avrupada dört sene kalmıştı. Fakat tam tahsilini bitireceği zaman babasının kâtibinden gelen bir tegraf, bütün projelerini altüst ediyordu:

«Babanız ağır hastadır acele dönünüz.»

Genç adam Sirkeci garındaki bekleyiciler arasında kâtip Halit efendiyi görünce gülümsemiş, onun ellerini tutarak:

— Haberi nasıl vereceğim diye üzülme Halit efendi.. Telgrafından her şeyi anladım, demişti.

Genç adam katiyen ticaretle uğraşmamak azminde idi. Fakat iki gün sonra ihtiyar Halit efendinin meyus ve telâşlı gözleri önünde masasına oturan Ferit Semih bir daha oradan kalkmamıştı.

Feridin dünyada ikinci nefret ettiği şey, evlenmekti. O, küçüktenberi bir parça çapkındı. Fakat çok temiz ahlâklı idi. Evlilikten bahis açıldığı zaman şöyle konuşurdu:

— Ben bir parça çapkınım. Daha doğrusunu isterseniz çapkın da değilim, fakat hercai tabiatlıyım. Hiç bir kadın beni daima kendine bağlamıya muvaffak olamıyacaktır. Bu bir suçsa, bende değil, yaradılışımdadır. Ahlâksız bir adam olaydım mesele yoktu. Evlenir, bir kadınla birkaç çocuk edinir, onları eve kapadıktan sonra istediğim yerde, istediğim kadınlarla gönül eğlendirirdim. Fakat ben bunu yapacak adam değilim. Alacağım kadının yanında daima bir suçlu ve bir yalancı vaziyetinde yaşamak istemediğim gibi, çocuklarım için de çapkın ve sefih bir baba olmak hiç işime gelmez. Onun için ticaretle uğraşmamak hususundaki kararım nekadar kat'î ise, evlenmemek hususundaki azmim de o-kadar kuvvetlidir.

Fakat hayat öyle bir şeydi ki, insana daima tükürttüğünü yalatmaktan âdeta zevk alırdı.

Ferit Semihin ikinci büyük kararı da yedi, sekiz sene dayandıktan sonra bazı vak'alar karşısında sele tutulmuş yapraklar gibi bir an içinde kaybolup gitmişti.

Feridin Adil isminde bir Hariciye memuru arkadaşı vardı. Genç adam bir gece ona bir baloda tesadüf etmiş, ve bir müddet masalarına misafir olmuştu.

Masada dört kişi idiler. Adil ile karısı kızkardeşi Leylâ ve bu kızkardeşin nişanlısı olan şişman bir konsolos...

Leylâ, Fransız mektebinden yeni çıkmış güzel, zarif ve sakin bir kızdı. Ferit bu genç ter ve teze çocukla kırkı boylamış şişman konsolos arasındaki nisbetsizliğe hayret etmiş, işin içinde bir bit yeniği bulunduğunu derhal sezmişti.

Adil — Grupumuz yakında ayrılıyor, diyordu, biz sefaret kâtipliği ile Amerikaya gidiyoruz. Kardeşim bir iki hafta içinde nişanlısile evlenecek. Onlar da Avrupaya gidecekler..

Ferit vaziyeti tahmin etmişti. Adil karısile Avrupaya gidince Leylâ açıkta kalıyordu. Arkadaşının eski bir istibdat paşasının oğlu olmakla beraber, şimdi yalnız sefaret kâtipliği aylığı ile geçinmiye muhtaç bir halde olduğunu da biliyordu. Şu halde bu zavallı Leylâ baştan atılıyor, oturduğu yerde horlar gibi garip sesler çıkaran bu hantal adama veriliyordu.

Adil ile karısı arasıra dansa kalkıyorlar, Ferit Leylâ ile masada yalnız kalıyordu. Evet yalnız. Çünkü nişanlı konuşmuyor, yalnız birini boşaltıp ötekini doldurduğu viski bardaklarile meşgul oluyordu.

Bir aralık Leylâyi dansa kaldırmayı düşünmüş fakat nişanlının biraz evvel danstan nefret ettiğini söylemiş olduğunu düşünerek buna cesaret edememişti.

Ferit de bu gece biraz içiyor ve sarhoşluğu arttıkça bu genç kıza olan merhametinin çoğaldığını hissediyordu. Bir aralık nişanlının oturduğu koltuğun hasırlarını çatırdatarak vücudünü arkaya bıraktığını ve uyuduğunu görmüşlerdi. Bu daha doğrusu bir sızma idi.

Konsolosun kat kat gerdanı altında yakası ezilmiş, kravatı bozulmuştu. Yüzünün etleri bir tarafa sarktığı için ağzı, burnu çarpılıyor, dudağından göğsüne sular sızıyordu.

Öteki masalarda gülümseyenler vardı.

Leylâ işi şakaya boğarak gülmüş, onu uyandırmak istemişti. Fakat sarhoş aldırmıyor, nişanlısının sesinden rahatsız olmuş bir vaziyette kötü kötü homurdanıyordu. Genç kız kendisinden utandığını ve renkten renge girdiğini gören Ferit Semih kaçmayı düşünüyordu. Masadaki misafirliği uzun sürdüğü için bu esasen de lâzımdı. Fakat aksi gibi Adil ile karısı ortadan kaybolmuşlardı. İhtimal öteki salonun başka bir masasında ahbaplarile yarenlik ediyorlardı. Müşkül bir vaziyette kalan Feridin, Leylâyi bırakıp kalkması ayıp olacaktı. Diğer cihetten anlaşılmaz bir kuvvet Feridi oturduğu iskemliye bağlıyor gibiydi.

Leylânın sedef rengindeki çehresinin korkunç bir surette sararmıya başladığını gören Ferit:

— Herhalde nişanlınız yorgun olacak, dedi, mesut bir insan olduğu için fazlaca da içti. Siz erkek halini pek bilmezsiniz. Çok bedbaht insanlar gibi mesut insanlar da içerler..

Genç kız cevap verdi:

— Evet fakat o mesut olmadığı zaman da fazlaca içiyor..

— Siz tabiî onu bu huyundan vazgeçireceksiniz.

— Bakalım, çalışacağız..

— Ve muvaffak olacaksınız.

— Orası şimdiden kestirilemez.

Bu esnada konsolosun horultusu etrafı rahatsız edecek kadar artmıştı.

Leylâ yine şakacı tavrını bırakmak istemiyerek:

— Doğrusunu isterseniz ben ilerisini düşünecek halde değilim, dedi, şimdi ne yapacağız? Etraftan bakmıya başladılar.

Ferit bir nasihat verdi:

— Görülüyor ki, sesinizi işitecek halde değil, kolundan dürtseniz..

— Onu siz yapamaz mısınız?

Bu defa da Ferit güldü. Fakat bakışlarında derin bir merhamet vardı:

— Nişanlınızı maalesef yeni tanıdım. kendileri de biraz gayri tabiî vaziyettedirler. Ben dürtüp uyandırırsam darılmaları ihtimali var..

— Fakat bana da darılmıyacağı ne malûm?

— Siz nişanlısı, sevgilisisiniz..

— Olabilir, fakat daha pek yeniyiz.

— Pek mi yeni?

— Evet, henüz on gün evvel tanıştık.

— Fakat bukadar çabuk.. Fransızların dediği gibi bu âdeta yıldırım darbesi olmuş.. Bukadarcık zaman içinde sevişmek, evlenmiye karar vermek, nişanlanmak...

— Evet, yıldırım darbesi... Çok doğru söylüyorsunuz.

Leylâ gülüyordu, fakat ayni zamanda gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ferit yaptığı gafı anladı. Artık kaçmak zamanı gelip geçmişti. Ne olsa bu masadan ayrılmak lâzımdı. Fakat yapamadı. Ayakları yerine yalnız eli hareket etti, masanın üzerindeki kadehi aldı, sonuna kadar içti.

Bu tesir altında Leylânın gözündeki yaşlar birer su damlası olmaktan çıkıyor, güneşe tutulmuş billûrlar gibi içinden türlü parlak renkler fışkırarak bu gözleri harikulâde bir zenginliğe boğuyordu.

Leylâ gülerek mendilini gözlerine götürdü:

— Salonda çok duman var. Gözlerimi rahatsız etti. dedi. — **Devam edecek** —

— Geçenlerde karımla kavga ettik, ben temelli anneme gidiyorum dedi, gitti ama bir ay bile oturmadan kalktı geldi..

— Ah, birader ne olacak, saadet dediğin bir ay bile ya sürer, ya sürmez!...

TARİHTEN ÇİZGİLER: MENFİ ÇIKAN İSTİHARENİN EVLENMİYE TESİRİ:

Çarşaflı — Küçük hanım için cevabınızı almıya geldim...

— Ha, bak hanımcığım, dün akşam istihareye yattım dumanlı çıktı, onun için kızımı veremiyeceğim...

— Üzülmeyin efendim, dün akşam biraz midesi dolgun yattıydı istihare onun için dumanlı çıkmıştır. Bir gün daha sabrediniz de bu akşam tekrar yatsın!..

Merak etmiş

Şehir tiyatrosunda «Bir muhasip aranıyor» piyesini seyrediyorlardı. İstanbula ilk defa gelmiş, ilk defa tiyatro görmüş iki arkadaştılar. Sahnede kadınlı, kızlı, eğlencesi bol bir çiftlik hayatı gösteriliyordu. İki arkadaştan biri dayanamadı:

— Ben biraz kalkıp tiyatrocuyu görmiye gideceğim..

Öteki sordu:

— Ne yapacaksın?

— Bu çiftliği merak ettim de... Nerede olduğunu soracağım. Yol düşer uğrarız.

Vatan ve hürriyet

Namık Kemal vatana da, hürriyete de candan âşık bir şairimizdi. Onun Avrupaya gidip döndüğünü gören bir dostu kendisine sordu:

— Vatanı bukadar seviyordunuz, neden ayrıldınız?

— Hürriyeti görmek için.

Sonra derin bir göğüs geçirdi:

— Ne yapayım? Vatana kavuşunca hürriyeti bulamıyorum, hürriyete kavuşunca vatanımdan ayrılmış bulunuyorum. İkisini bir arada görmek kabil olamıyor ki!

İlk iş

Caddede, önümden yürüyen iki adam, hızlı hızlı konuşuyordu. Dinlemiye mecbur oldum:

— Bence belediyenin ilk işi bütün caddelere boylu boyunca ağaç dikmek olmalıdır..

— Bunun yürüyüşü güçleştirmekten başka faydası ne?

— Faydası ne olu mu, biradar. Gece yarısı meyhaneden çıkanlar, yerde sürüne sürüne değil, ağaçtan ağaca sarılarak kolaylıkla evlerinin yolunu bulurlar!

Kapalı Kutu

Kadın kapalı bir kutudur.. doğru. Kapalı kutu oldukları için de içlerinde birşey var sanılır.

NEZLE, GRİP

Romatizma

Kırıklık

Bütün sancılara karşı

Gripin

Kullanınız

GRİPİN

Baş, diş, adale ağrılarile diğer ağrıları en kısa bir zamanda ve en kat'i şekilde **dindirir.** Nezleye, soğukalgınlığına, gripe ve emsali hastalıklara karşı bilhassa **müessirdir.**

Aldanmayınız. Rağbet gören her şeyin taklit ve benzeri vardır. GRİPİN yerine başka bir marka verirlerse şiddetle reddediniz.

Son Pişmanlık Fayda vermez

Diş Doktoru Diyor ki:

«Dişler; çürümiye başlamadan çok evvel itina görür, her gün ve hattâ günde birkaç defa fırçalanarak mikroplar, zararlı salyalar ve ifrazat temizlenirse sağlam ve güzel olarak muhafaza edilebilir. Dişler çürüdükten sonra artık iş işten geçmiştir. Bunun içindir ki, dişlerin «RADYOLİN» diş macunu ile her sabah öğle ve akşam, her yemekten sonra bol bol fırçalanmasını ısrarla tavsiye ediyoruz.»

Daima Radyolin

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor Beher formanın fiatı 25 kuruştur. Ciltli olarak 250 kuruştur.

Ağız, bağaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriç etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokularını izale eder.
Eczanelerde reçetesiz satılır.

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel getmeksizin vücudu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan.
Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No.lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 88 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

KARİKATÜR

Meşhur kofalar ; 1

BAY MUSOLİNİ!..